

δι' αὐτοῦ τοῦ τεχνάσματος τοῦ ὁποίου δὲν προεβδον τὰ δλθθρία ἀποτελέσματα.

— Ελθέ, ἔλθέ, μὴ ἐγκαταλείπης τὴν θυγατέρα μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἡλίας σύρων τὸν αὐλάρχην.

— Ἡ παρουσία μου θέλει αὐξήσῃ τὸν κίνδυνον τῆς θυγατρὸς σου καὶ ἐκθέσει περισσότερο τὴν τιμὴν τῆς βασιλείσσης μου, ἄρες με.

— Οχι, εἶπεν ὁ Ἡλίας, ὄχι, δὲν πρέπει ν' ἀρίσῃς νὰ χαθῇ πτωχὸν κοράσιον.

— Ἀν μόνον μὲ εἶδωσι μετὰ τοῦ τετέλεσται ὄλοι ἀγνοοῦσι ὅτι ἐγὼ τὴν ἔφερον ἐδῶ ἢ εἰς τὴν πόλιν παρῶσα μου δὲν θέλει φανῇ παράδοχος, διότι εἶμαι κάτοικος αὐτῆς· καὶ σὺ αὐτὸς δὲν μὲ γνωρίζεις· ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ἔχω μέσον ν' ἀσφαλισθῶ περὶ τῆς σιωπῆς σου.

Καὶ κατέφερε τὸ ἰγχειρίδιόν του κατὰ τοῦ Ἰουδαίου.

Ὁ γέρον διὰ ταχυτάτου κινήματος, ἀπέφυγε τὸ κτύπημα, ὤρμησε πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ συνήντησε τὴν ἀλλόκοτον συνοδίαν, ἣτις ἔστρεψε τὴν Ῥαχὴλ πρὸς τὸν ἀνάκτορα. Ἡ συνοδία οὕτῃ συνέκειτο ἐξ ἀνθρώπων τοῦ ὄχλου τῆς κατωιάτης τῆς ἰσῆως, ἐξ ἐργατῶν καὶ γυναικῶν ὅτι πλεῖστοι ἦσαν ἄσπολοι· τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐκράτουν ράβδους καὶ ἄθλια ξίφη.

Ὅτε ὁ Ἡλίας κατάρθρωσε νὰ πλησιάσῃ τὴν Ῥαχὴλ, ὁ λαὸς εἶχε φθάσει ἐνώπιον τῶν ἀνακτόρων. Ὡρὰ καὶ καταβιβλημένη, ἡ δυστυχὴς κόρη ἦτο σχεδὸν ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ τρόμου.

Οἱ φρουροὶ τῶν ἀνακτόρων παραταχθέντες ἐν ῤιπῇ ὀφθαλμοῦ ἐπλήρωσαν τὰ πυροβόλα.

— Πρὸς τί αὐταὶ αἱ προφυλάξεις; ἠρώτησε ἀνήρ τις νέος εἰσέτι, ἀπλούστατα ἐνδεδυμένος, καὶ ἡσύχως καταβαίνων τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Οἱ στρατιῶται μὲν λαμβάνουσι τὰ ὄπλα, καὶ πρῆττουσι τοῦτο ὅπως ἀποδώσωσιν εἰς τὴν βασιλίαν Χριστιανὸν τὰς εἰς τὸν βαθμὸν αὐτῆς ἀπαιτουμένας τιμὰς.

Ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Σουηδίαν ἐφ' ἧς μετὰ τοσαύτης ἐβασίλευσε σφροδούνης, καὶ τὸν βασιλέα τῆς εἰς ὃν παραχώρησε τὸ στέμμα.

Ἡ Στοιχόλμη τὴν ὑποδέχεται μετ' ἀγαλλιᾶσεως. Λυπούμεθα μόνον ὅτι ἡ Α. Μ. μᾶς ἐκρύψε τὴν ἄφιξιν ἧς. διότι ἄλλως ἠθέλαμεν προλάβει τὴν ἐπίσκεψιν, καὶ ὑπάγει νὰ καταθέσωμεν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς τὰ σεβάσματά μας.

Ὁ Ἡλίας προχωρήσας καὶ γονυπετήσας ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως.

— Μεγαλειότατε! δὲν εἶναι ἡ Βασίλισσα Χριστινα, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, εἶναι ἡ κόρη μου, κατασταθεῖσα θῦμα ἕνεκα ἀπάτης προξενηθείσης ἐκ τῆς πρὸς τὴν βασίλισσα μεγάλης αὐτῆς ὁμοιότητος.

Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Κάρολος Γουστάθος, παράδοχος σύμπτωσις! Αἱ ὑπάντριαι τῆς Βαδμῆλης θέλουσι ἔχει εὐάρεστον ἄσπμα νὰ ψάλλουσι τὸν χειμῶνα, νήθουσαι εἰς τὴν ἡλακίτην.

Ἄμα ὁ λαὸς ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας, μετέβαλε τὸν πρὸς ἡν ἔφερον ἐν θριάμβῳ ἐνθουσιασμὸν εἰς λύσσαν καὶ θηριώδιαν.

— Εἰς τὴν ἀγχόνην ἢ ἀπατειὼν!

— Εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ψευδῆ; βασίλισσα!

— Εἰς θάνατον! εἰς θάνατον!

Κατέβαλον τὴν Ῥαχὴλ κατὰ γῆς, καὶ προσήλουν ἤδη βρόγγχον περὶ τὸν τράχηλον τοῦ θύματος, ὅτε οἱ στρατιῶται ἔδραμον εἰς βοήθειαν τῆς νεάνιδος, ἣν ὁ Ἡλίας ὑπερσπίζετο μετ' ἀνηκούστου μὲν, ἀλλ' ἀναφελοῦ; γενναϊότητος.

Οἱ στρατιῶται κατορθώσαντες ν' ἀποσπᾶσιν τὴν ψευδῆ Χριστιανὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν φονεῶν, ἔφερον αὐτὴν καθημαγμένην ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.

Ὁ μονάρχης ἀποκαριετήσας τὸν λαόν, ὅστις ἀπήντησε διὰ ζητωκραυγῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα. Διέταξεν ἀκολουθῆσαι καὶ ἀπήγαγον ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν κόρην καὶ τὸν Ἰουδαῖον.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἐξετάσω αὐτὴν ἐνώπιον ὑμῶν, κύριοί μου, εἰ μὲν ὁ βασιλεὺς δεῖξας τρία ἢ τέσσαρα πρόσωπα ἐκ τῶν παρεστώτων· ἔλθετε καὶ ὑμεῖς, κύριε κόρη τοῦ Σολωκέστιερ· ἐπιθυμῶ νὰ συμβουλευθῶ τὴν γνώμην σας ἐπὶ τῆς παραδόξου ταύτης ὑποθέσεως.

Ὁ πρὸς ὃν ἀπειθῦνθη ὁ βασιλεὺς προσκλίνας ὑπέκρουεν. Ἡ Ῥαχὴλ ἠένεισεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα. Ἦτο ὁ αὐλάρχης!

— Ἰδωμεν, ὠραία μου ἡρώτι, εἶπεν ὁ μονάρχης, σύμβλεθε ἐκ τοῦ τρόμου σου, καὶ εἰπέτε μᾶς τὴν ἀλήθειαν. Ἐκ μόνης τῆς εἰλικρινείας σου ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία σας. Ποῖος σὲ ἔστειλεν εἰς Στοιχόλμην;

— Ἦλθα μετὰ τοῦ πατρὸς μου, ἀπήντησεν ἡ νεανίς, ἀπόρασιν ἔχουσα νὰ διατηρήσῃ, ὡς ὠμωσι, τὸ μυστικὸν τῆς βασιλείσσης.

— Ὁ γέρον αὐτὸς εἶναι πατήρ σου; πῶς ὀνομάζεται;

— Ἡλίας.

— Ποῖος σ' ἔφερον εἰς Στοιχόλμην, γέρον;

— Εἶμαι ἔμπορος, καὶ ὁ ἔμπορος ὀφείλει ἀδιακόπως νὰ διατρέχῃ τὰς μεγάλας πόλεις.

— Καὶ ἔρχουσαι ἐκ τῆς Γαλλίας;

— Ἐπιβιβάσθημεν εἰς Χαμβούργον, διὰ τὸ ἐλθωμεν εἰς Σουηδίαν, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος περιτετραφόμενος ἐγκαρσίως περὶ τὴν ἐρώτησιν.

— Ἡ βασίλισσα Χριστινα σὰς ἔστειλεν εἰς Σουηδίαν;

— Ὅρκίζομαι ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τῶν πατέρων μου, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ τέκνου μου, ὅτι ποτε τὸ ὄνομα τῆς βασιλείσσης Χριστινας δὲν ἐπροφῆρθ' ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς μου, καὶ ὅτι ἂν ἡ Σ. Α. Μεγαλειότης ἐνέχηται κατὰ τι εἰς τὴν ὁδοπορίαν μετὰ τοῦτο ἀγνοῶ ἐντελῶς.

Ἄ! Ἄ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς . . . Ἰδωμεν ἀνάγκη νὰ φθάσωμεν εἰς ἕν συμπέρασμα· ἡ ὑπόθεσις βέβαια ἀπομακρύνεται βαθμῶδ' ἐκ τοῦ σκοποῦ. Μόνη ἡ αὐτῆς Μεγαλειότης, ἡ ἐξαδέλφη ἡμῶν, ἡ ἀνασσα Χριστινα δύναται νὰ ἐξαγάγῃ ἡμᾶς τῆς πλάνης. Πρέπει νὰ πέψωμεν πρὸς αὐτὴν τὴν κόρην ταύτην, ἣτις τοσαύτην ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὴν βασίλισσαν, καὶ ἣτις κοσμεῖται διὰ τῶν κειμηλίων αὐτῆς, διότι ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς ἀδάμας ὅστις ἀνῆκε ποτε εἰς τὸ στέμμα τῆς Σουηδίας. Ἡ βασίλισσα θέλει εὐάρεστον ἦν πρὸς τοῦτοις γνωρίζουσα Ἰουδαῖον τοσοῦτον ἵπν